

Sygn. akt: I C 185/22 upr

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 czerwca 2022 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	sędzia Anna Wołujewicz
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Joanna Mucha

po rozpoznaniu w dniu 15 czerwca 2022 roku w Człuchowie

na rozprawie

sprawy z powództwa E. (...) w G.

przeciwko A. I.

o zapłatę

oddala powództwo.

Pobrano opłatę kancelaryjną

w kwocie zł – w znakach

opłaty sądowej naklejonych

na wniosku.

Sygn. akt I C 185/22

UZASADNIENIE

Powód – E. (...) z siedzibą w G., złożył pozew w przeciwko A. I. o zapłatę kwoty 748,41 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazano, że przedmiotowa wierzytelność powstała w wyniku zawarcia przez stronę pozwaną z E. (...) z siedzibą w S. (wierzyciel pierwotny) w dniu 14 czerwca 2019 r. umowy o wydanie międzynarodowej karty kredytowej A. (...) z kredytem odnawialnym i udzielenie limitu kredytowego o nr (...). Przedmiotem wskazanej umowy było udzielenie pozwanej kredytu w kwocie 500 zł w formie przyznania linii kredytowej z którego pozwana mogła skorzystać przy użyciu karty kredytowej A. (...). Pozwana zobowiązała się do zwrotu wypłaconych jej środków wraz z opłatami w tabeli opłat oraz oprocentowaniem. Powód podkreślił, że pomimo upływu terminu płatności określonego w umowie, strona pozwana nie wywiązała się z postanowień umownych i nie spłaciła należności w ustalonym terminie, co poskutkowało postawieniem w stan wymagalności całego zobowiązania z dniem 6 sierpnia 2019 r. Wyjaśniono również, że wierzyciel pierwotny dokonał przelewu przysługującej mu od strony pozwanej wierzytelności na rzecz powoda w dniu 5 lutego 2021 r., w związku z czym powód posiada legitymację czynną w niniejszym postępowaniu. Z pozwu wynika, że na wartość przedmiotowej wierzytelności w kwocie 748,41 zł. składa

się: 432,13 zł. suma niespłaconego kapitału udzielonej pożyczki, 10,63 zł. suma odsetek umownych stanowiących część odsetkową niespłaconych rat pożyczki do dnia wypowiedzenia umowy, 102,38 zł. suma odsetek umownych w wysokości odsetek maksymalnych naliczonych od przeterminowanych rat kapitałowych w trakcie obowiązywania umowy oraz naliczonych od dnia następnego po wypowiedzeniu umowy pożyczki do dnia sporządzenia pozwu, 203,27 zł. prowizja za udzielenie pożyczki, naliczona zgodnie z warunkami umowy.

Pozwana A. I. nie złożyła odpowiedzi na pozew, pomimo prawidłowego wezwania i pouczenia o skutkach niestawiennictwa, nie stawiała się na rozprawie wyznaczonej na dzień 15 czerwca 2022 roku, nie złożyła w niniejszej sprawie żadnych wyjaśnień ani nie żądała przeprowadzenia rozprawy pod swoją nieobecność.

W dniu 15 czerwca 2022 roku Sąd wydał w sprawie wyrok zaoczny oddalający powództwo.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana A. I. zawarła z E. (...) z siedzibą w S. (wierzyciel pierwotny) w dniu 14 czerwca 2019 r. umowę o wydanie międzynarodowej karty kredytowej (...) z kredytem odnawialnym i udzielenie limitu kredytowego o nr (...). Przedmiotem wskazanej umowy było udzielenie pozwanej kredytu w kwocie 500 zł w formie przyznania linii kredytowej z którego pozwana mogła skorzystać przy użyciu karty kredytowej (...).

bezsporne, ponadto dowód: umowa k. 27-52

E. (...) z siedzibą w S. w dniu 5 lutego 2021 roku zawarł z powodem E. (...) z siedzibą w G. umowę cesji wierzytelności, na podstawie której cedent sprzedał wierzytelności wymienione w załączniku nr 1 umowy za cenę i na warunkach określonych w umowie, a cesjonariusz oświadczył, że wierzytelności nabywa za cenę i na warunkach określonych w umowie. W załączniku do umowy wskazano, że przedmiotem umowy jest też umowa o nr (...) z dnia 14 czerwca 2019 r. dotycząca A. I. pesel (...).

dowód : umowa k. 16-25 ,

Sąd zważył co następuje:

Powództwo w niniejszej sprawie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zaznaczyć należy, że jeżeli pozwany nie stawia się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd na mocy art. 339 § 1 k.p.c. wyda wyrok zaoczny, przyjmując za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. W judykaturze utrwalony został pogląd, który nie jest kwestionowany również w nauce, iż przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie okoliczności faktycznych i nie zwalnia Sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy oświadczenia te uzasadniają należycie w całości żądania pozwu i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza obowiązujących przepisów. Przepis art. 339 § 2 k.p.c. ustanawia domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda dotyczących okoliczności faktycznych w wypadku bezczynności pozwanego, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Domniemanie to dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. Domniemanie to zastępuje jedynie postępowanie dowodowe. Ten wyjątkowy przepis nie może być wykładany rozszerzając. Zatem sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy w świetle przepisów obowiązującego prawa materialnego, twierdzenia powoda uzasadniają uwzględnienie żądań pozwu, w zakresie tym bowiem nie obowiązuje domniemanie z art. 339 § 2 k.p.c. Sąd nie jest zatem zwolniony z obowiązku dokonania prawidłowej oceny materialnoprawnej zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach. Negatywny wynik takich rozważań powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo (porównaj: wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 7.6.1972 r. III CRN 30/72, 31.3.1999 r., I CKU 176/97, 6.6.1997 r., I CKU 87/97, 15.3.1996 r., I CRN 26/96, 15.9.1967 r., III CRN 175/67, 18.2.1972 r., III CRN 539/71, Legalis).).

Sąd nie może również przyjąć za prawdziwe twierdzeń powoda, jeżeli budzą one wątpliwości. W sformułowaniu art. 339 § 2 k.p.c. mowa jest o przyjęciu za prawdziwe twierdzeń powoda, jeżeli „nie budzą one uzasadnionych wątpliwości co do zgodności z prawdziwym stanem rzeczy”. Uzasadnione wątpliwości mogą powstać w wypadku, kiedy twierdzenia powoda zawarte w pozwie odnośnie stanu faktycznego sprawy, są ze sobą sprzeczne, nie zawierają pełnego stanu faktycznego pozwalającego na rozstrzygnięcie sprawy, wskazują na brak legitymacji procesowej powoda lub pozwanego itp. (porównaj: komentarz do art. 339 k.p.c. pod redakcją Zieliński – system Legalis)

Ocena zgodności z prawdą twierdzeń powoda następuje na podstawie materiału procesowego znajdującego się w aktach sprawy. Nie budzi wątpliwości, że obowiązkiem strony powodowej jest dołączenie do pozwu dowodów, które umożliwią Sądowi weryfikację twierdzeń pozwu pod kątem spełnienia przesłanek z art. 339 k.p.c. Z treści art. 3 k.p.c. wynika obowiązek stron i ich pełnomocników do przedstawiania dowodów istotnych w sprawie.

Podkreślenia wymaga fakt, iż to strona powodowa powinna udowodnić, że określona wierzytelność jej przysługuje, tym bardziej, że jako wierzyciel dochodzący zaspokojenia wierzytelności, powinien wykazać podstawę (źródło) zobowiązania pozwanego, jak i jego wysokość. Zgodnie bowiem z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi określone dla siebie skutki prawne, tym bardziej, że ciężar dowodu pozostaje w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów. Sąd tylko wyjątkowo winien ingerować w przebieg postępowania dowodowego dopuszczając dowody z urzędu, które to uprawnienie wynika z treści przepisu art. 232 k.p.c. Zgodnie bowiem z przyjętą linią orzecznictwa obowiązek wskazania dowodów, potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprawy, obciąża przede wszystkim strony (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 października 1996 r., III CKN 6/96, OSNC 1997/3/29).

Powód przedstawiając stan faktyczny sprawy, powołał się na umowę o wydanie karty kredytowej wskazując datę zawarcia umowy i jej numer. Powołano się również na okoliczność, że w związku z brakiem spłaty, przedmiotowa wierzytelność została zbyta na rzecz powoda. Wyjaśniono również, że na dochodzoną pozew kwotę składa się kwota 748,41 zł tj: 432,13 zł. suma niespłaconego kapitału udzielonej pożyczki, 10,63 zł. suma odsetek umownych stanowiących część odsetkową niespłaconych rat pożyczki do dnia wypowiedzenia umowy, 102,38 zł. suma odsetek umownych w wysokości odsetek maksymalnych naliczonych od przeterminowanych rat kapitałowych w trakcie obowiązywania umowy oraz naliczonych od dnia następnego po wypowiedzeniu umowy pożyczki do dnia sporządzenia pozwu, 203,27 zł. prowizja za udzielenie pożyczki, naliczona zgodnie z warunkami umowy.

Powód w celu wykazania zasadności i wysokości dochodzonego roszczenia przedłożył umowę cesji wierzytelności wraz z załącznikami oraz umowę o wydanie międzynarodowej karty kredytowej z kredytem odnawialnym i udzielenie limitu kredytowego.

W tym miejscu wskazać należy, że zgodnie z treścią art. 509 k.c. przelew wierzytelności oznacza przeniesienie wierzytelności oznaczonej co do tożsamości i dla skuteczności takiej transakcji konieczne jest precyzyjne oznaczenie przenoszony wierzytelności. Oznacza to, że skuteczne wywodzenie uprawnień z faktu nabycia wierzytelności na podstawie umowy cesji wymaga udowodnienia bez wątpliwości, że do cesji konkretnej wierzytelności doszło.

Warunkiem otrzymania należności przez nabywcę jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi. Dlatego też żądanie zapłaty należności w sytuacji, gdy doszło do sprzedaży jej przez pierwotnego wierzyciela musi być udokumentowane w sposób wykluczający jakiegokolwiek wątpliwości dłużnika co do wierzyciela uprawnionego do zapłaty, szczególnie aktualizuje się to w sytuacji, gdy te same wierzytelności coraz częściej przelewane są wielokrotnie i uczestniczą w tym podmioty profesjonalnie zajmujące się obrotem wierzytelnościami, co przybiera aktualnie coraz większy rozmiar (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2006 r., V CSK 187/06).

W przedmiotowej sprawie powód wykazał, że pozwana zawarła umowę o wydanie między narodowej karty kredytowej A. C. z kredytem odnawialnym i udzielenie limitu kredytowego z E. (...), na podstawie której otrzymała ona do dyspozycji kwotę 500,00 złotych, jak również, że powód zawarł z wierzycielem pierwotnym umowę cesji wierzytelności. Należy jednak podkreślić, że z treści przedłożonej umowy cesji wynika jedynie, że powód na

podstawie tej umowy nabył wskazane w załączniku nr 1 wierzytelności wraz z związanymi z nimi prawami, w szczególności roszczenia wynikające z określonych w umowach o kartę kredytową i udzieleni limitu kredytowego kosztów windykacyjnych i nieterminowych spłat, roszczenia o należne odsetki umowne i za opóźnienie określone w umowach. Z umowy wynika również, że są one bezsporne, nieprzedawnione i wymagalne oraz szczegółowo określone w załączniku nr 1.

Wprawdzie powód przedłożył załącznik nr 1 do umowy cesji wierzytelności, z którego wynikają jednak wyłącznie dane osobowe pozwanej, nr umowy, datę zawarcia umowy oraz numer pesel. Brak jest natomiast jakichkolwiek danych dotyczących wysokości zobowiązania, które powód faktycznie nabył od poprzednika prawnego. Brak jest jakichkolwiek podstaw aby uznać, że załącznik nr 1 określa szczegółowo wierzytelności, które są przedmiotem ww. umowy (por. § 1 umowy). W konsekwencji Sąd nie miał możliwości zweryfikowania czy świadczenie dochodzone pozewem faktycznie przysługiwało powodowi, w szczególności jakiej wysokości nabył wierzytelność.

Wobec powyższego, w ocenie Sądu, powód nie zaoferował żadnego materiału dowodowego, z którego jednoznacznie wynikałaby wysokość wierzytelności, którą faktycznie nabył od poprzednika prawnego powoda wobec pozwanej, a w konsekwencji jego uprawnienie do żądania spełnienia świadczenia przez pozwaną na jego rzecz.

Wobec powyższego, skoro powód nie wykazał w sposób, który nie budził wątpliwości, zarówno zasadności, jak i wysokości dochodzonego roszczenia, w szczególności wysokości nabytej wierzytelności, to zasadnym było oddalenie powództwa.

W związku z powyższym powództwo w niniejszej sprawie należało oddalić.